

26 Ιουνίου 2013

Πάσχα στα Μύρα - 2013 (β' μέρος)

[Ορθοδοξία / Θρησκευτική ζωή](#)

[Ιερομόναχος Κυπριανός Βατοπαιδινός](#)

Μ' ένα Δεσπότη απροσδιορίστου ορίζοντος, ένα παπά από την Βασιλεύουσα, ένα γιατρό από την Αθήνα ζαλισμένο από τρέξιμο και

προσφορά και μεις τρεις καλόγεροι από το όμορφο Βατοπαίδι, βαλθήκαμε να δράμουμε για ακόμα μια φορά στο Νότο της Τουρκίας για να κάνουμε Πάσχα αντάμα με τον Άγιο των θαλασσών και της στεριάς Νικόλαο και με πολλές χιλιάδες Ρώσους Ορθοδόξους και ομοδόξους μας και ελάχιστους Έλληνες.

Αυτές τις εντυπώσεις μας θα προσπαθήσουμε να διατυπώσουμε στο γραφτό αυτό, για μια αξέχαστη επιδρομή κατά του χρόνου και του χώρου! Γιατί πρέπει να μάθει ο κόσμος ότι ο Χριστός Ανέστη περισσότερο βυζαντινά εκεί όπου επικρατεί ακόμα βαθύ σκότος και άγνοια περί Χριστού θανόντος και Αναστάντος!

Στην οροσειρά του Ταύρου

Περάσαμε τις πόλεις Εσκησεχήρ και Κιουτάχεια.

Φθάσαμε σε λίγο στο Αφιόνι, που είναι φημισμένο για την νόστιμη κίτρινη πατάτα που παράγεται άφθονη εδώ, καθώς και για το αφιόνι που καλλιεργείται κάτω από έλεγχο, απ' όπου πήρε η περιοχή το όνομά της. Απ' αυτή τη παπαρούνα προέρχεται το ναρκωτικό που χρησιμοποιείται στη φαρμακευτική, που όμως γίνεται φαρμάκι για όσους το χρησιμοποιούν καταχρηστικά για τους γνωστούς ηδονικούς λόγους.

Διασχίσαμε το Σάντικλι, όπου οι γκρίζοι λύκοι, για να κάνουμε στάση στο Κετσιμπολού για ένα ακόμη μεγαλοβδομαδιάτικο picnic στο ύπαιθρο κάτω από τα δένδρα με τις ελίτσες και το ψωμάκι και τα φρούτα. Αποτελεί δε κοινή μαρτυρία ότι το λιτότατο φαγητό κατά τις περιόδους των νηστειών, όπου η εκούσια άσκηση έχει ως συνακόλουθή της την πείνα, είναι πολύ πιο νόστιμο και πλέον επιθυμητό από τα αρτύσιμα των καταλυσίμων ημερών, όπου η πληθύς και ποικιλία των φαγητών και ο κορεσμός.

Ξεπροβοδίζοντας το φημισμένο Κορκούτελι για τα πολλά του κατσίκια και τα ανάλογα τυροκομικά προϊόντα του, υγεινότερα για τους χοληστερικούς και περιζήτητα, αγναντέψαμε στο βάθος του ορίζοντα την οροσειρά του Ταύρου, του οποίου η υψηλότερη κορφή φθάνει στα 2.500 μ. Χιονισμένες είναι οι κορφές της οροσειράς πλήρως που από μακρυνά προσιδιάζουν με τεράστια παγωτά με διάχυτη κατάλευκη κρέμα. Τα χαμηλότερα βουνά είναι διάστιχτα από το φαιό των ραχών, οι οποίες άρχισαν να προβάλλονται ακανόνιστα με το πρώτο λιώσιμο των χιονιών, από μακρυνά δε, πλέον επιμήκη και πλατυσμένα από τις κορφές, προσιδιάζουν με λευκές τούρτες παιχνιδιάρικα πεποικιλμένες με τα σοκολατένια στολίδια τους. Μαζί δε κορφές και παρυφές πλέκουν ένα σύνολο μοναδικής φυσικής καλλονής και φανταστικής ωραιότητας, που ανάγει τον νουν σε δοξολογία του αριστοτέχνου Πλάστου και Δημιουργού.

Στη συνέχεια φθάσαμε στο Χωριό Τσομπανισά το οποίο ερμηνεύεται Ποιμήν Ιησούς, χαρακτηριστική ονομασία μαρτυρούσα την ελληνικότητα της περιοχής, μαζί με τη γέφυρα Παπα-Κιουπρουλού.

Στο Ελμαλί που σημαίνει μηλότοποι, αγναντέψαμε τις απέραντες εκτάσεις των μηλιών και ύστερα των αχλαδιών και των κερασιών, οι οποίες αναδείχθηκαν σε ένα επίγειο παραδεισένιο τοπίο εξαιτίας του τεράστιου φράγματος που τελευταία κατασκευάστηκε και συγκρατεί τα νερά του Ταύρου μέσα στις αναμεσιές των βουνών δημιουργώντας μια φυσική λίμνη, που χρησιμεύει για την άρδευση της περιοχής.

Καλύπτοντας μια μεγάλη απόσταση φθάσαμε στο χωριό Αρίφ, που είναι κτισμένο σε απότομες κατωφέρειες κακοτράχαλων βουνών, με καταρράκτες, ανάμεσα σε δάση πανύψηλων πλατανιών και πεύκων. Χαράδρες απότομες, άγρια βουνά. Όταν διέρχεται κανείς το χειμώνα το τοπίο του χωριού, μέσα στις αναμεσιές της οροσειράς του Ταύρου, λέει ο Σεβασμιώτατος, μέσα στα σύννεφα και τους δυνατούς αγέρες και τους κεραυνούς τρομάζει. Οι κάτοικοί του ζουν πάνω από 100 χρόνια, εξαιτίας της υγιεινής ζωής μέσα στη φύση, παρόλο που οι συνθήκες διαβίωσης εκεί είναι αφάνταστα σκληρές. Εντύπωση προκαλούν εκεί επίσης οι μεγάλες φυτείες των ροδιών που είναι φυτευμένες στις απότομες παρυφές των βουνών που τις ξεχέρσωσαν με τις τσάπες.

Ακόμη λίγο και φθάνουμε, ακούστηκε η φωνή του Σεβασμιώτατου. Πλησιάζοντας το Φοινίκι έδωσε εντολή να ανοίξουν τα παράθυρα να μπου οι ευωδίες από τις πορτοκαλιές και τις λεμονιές. Πράγματι τι ευωδία φυσική από τις ατέρμονες φυτείες των εσπεριδοειδών. Ξαφνικά βρέθηκαν πλάι μας όμορφες παραλίες. Γραφικά δαντελωτά ακρογιάλια, που έκαναν τόσο ευχάριστη τη διαδρομή! Στη

θάλασσα ξεπρόβαλαν απέναντί μας το Ποντικονήσι και οι Χελιδόνιες νήσοι.

Λυκία. Πήρε το όνομά της από το διαχεόμενο λυκόφως, που την κατακλύζει, όταν ο ήλιος κρύβεται πίσω από την οροσειρά του Ταύρου.

Άφιξη...

Επιτέλους, φθάσαμε στα Μύρα! Εδώ μυρίζει Άγιο Νικόλαο. Εδώ αναπνέεις Άγιο Νικόλαο. Η αίσθηση της παρουσίας του δεν είναι φανταστική, ούτε αποτέλεσμα ψυχολογικής υποβολής. Η Χάρη του Αγίου υπερεκβλύζουσα από τον τάφο του και εκχεομένη αγκαλιάζει όλα τα Μύρα και γίνεται αισθητή μακρόθεν.

Αφήστε τα πράγματά σας στο ξενοδοχείο και ελάτε στο διαμέρισμα της Μητροπόλεως να κάνουμε αγιασμό για τους «ντόπιους» που αφορούν στην πίστη μας και περιμένουν τον αγιασμό αυτό για να αγιάσουν τα σπίτια, τα χωράφια και τα καταστήματά τους.

Αγιασμός...

Ακολούθησε ξενάγηση στο διαμέρισμα: «Θρύλος και θαύμα»! Αλήθεια, πως στις μέρες μας, με τις τόσες νομικές απαγορεύσεις και τους περιορισμούς, κατόρθωσε να αγορασθεί διαμέρισμα για λογαριασμό της Μητροπόλεως, στα ελληνικά ασιατικά μέρη της Τουρκίας, που μέχρι σήμερα μόνο σαν θρύλος μπορούσε να λέγεται, αν αυτό δεν ήταν θαύμα του Αγίου Νικολάου;

Αξιωθέντες «ξενίας Δεσποτικής» στο «υπερών» διαμέρισμα, την οποία μας παρέθεσε η πλούσια σε αγάπη καρδιά του Μητροπολίτου, με λιτό δείπνο, εξαιτίας των ημερών, καταλύσαμε στο ξενοδοχείο μας, όπου ξεκουραστήκαμε άπληστα, μετά την κούραση του ολόημερου ταξιδιού μας.

Μεγάλη Εβδομάδα στα Μύρα

Την επομένη, Μ. Πέμπτη, το καλογερικό μοναστικό τυπικό των Παθών του Κυρίου, με προεξάρχοντα, σε εγρήγορση και απαίτηση να ειπωθούν όλα τα «γράμματα», χωρίς να παραλείψουμε τίποτε, τον Σεβασμιώτατο. Κλείσαμε με την κατανυκτική και εκτενή σε θεολογική ανάλυση της θείας οικονομίας εσπερινή θεία λειτουργία του Μ. Βασιλείου.

Η εσπερινή θεία λειτουργία του Μ. Βασιλείου

Το εσπέρας τα δώδεκα ευαγγέλια. «Εγώ θα πω το πρώτο ευαγγέλιο και σεις τα υπόλοιπα» είπε ο Σεβασμιώτατος. Στο Μητροπολιτικό διαμέρισμα ηχούν ψαλμωδίες μεγαλοβδομαδιάτικες. Οι στα περίξ σύνοικοι μουσουλμάνοι της πολυκατοικίας ακούν ήχους πρωτάκουστους, νοήματα δυσνόητα και ακατάληπτες έννοιες. «Σήμερον κρεμάται επί ξύλου...»! Θεός παθών και θανών, πως είναι

δυνατό; Απίστευτο!

Την επομένη Μ. Παρασκευή τελέσθηκαν οι Μεγάλες Ώρες στο ναό του Αγίου Νικολάου και η Αποκαθήλωση. Πήγαμε από την προηγούμενη και ευπρεπίσαμε το χώρο. Στο δρόμο μας υποδέχθηκε η όμορφη πλατεία πριν το ναό και ο Άγιος Νικόλαος αγαλματώδης όπως τον θέλουν οι τούρκοι. Περιηγηθήκαμε στο ναό με την εξαίσια αρχιτεκτονική, τις νωπογραφίες από το 16ο αι. και μετά, τα ωραία μαρμαροθετήματα, τις δεκάδες σωζόμενες ελληνικές επιγραφές. Οι τουρκικές αρχές επέτρεψαν μόνο Μ. Παρασκευή πρωί και Κυριακή του Πάσχα να τελεσθούν ακολουθίες στο Ναό.

Στο ναό του Αγίου Νικολάου

Πλήθος ρώσων προσκυνητών είχαν έλθει επί τούτου για να ζήσουν Μ. Παρασκευή με την Αποκαθήλωση του Κυρίου από τον Σταυρό στον αρχαίο Ναό του πολυφίλητου για τους ίδιους και όλους τους ορθοδόξους Αγίου Νικολάου, όπου ο τάφος του και τα αγιασμένα χώματα που βάδισε και έζησε. Ουρές οι προσκυνητές στο τάφο του Αγίου, να προσκυνήσουν με δέος, με προσευχή, με ευλάβεια. Πολλοί ξεπρόβαλλαν τα χέρια τους άτακτα και αγενώς μπροστά στα μούτρα των άλλων, νικώμενοι από τον πόθο, ποιός να πρωτοχαϊδέψει το τάφο του, να ακουμπήσει ρούχα και άλλα προσωπικά αντικείμενα για να αγιασθούν και άλλοι κρυμμένοι πίσω από κάποια κολώνα ατενίζοντας τον τάφο του Αγίου υπό την εσωτερική πίεση του καρδιακού αιτήματός τους και από την αίσθηση της πατρικής του αγάπης

Ποιός είδε Θεόν σμικρυνόμενον, κενούμενον, πτωχόν, αδύνατον, έσχατον πάντων των κτισμάτων του, Θεόν όμως πάσχοντα για να σώσει το πλάσμα του; Τις οίδε Θεόν νεκρόν, γυμνόν, άταφον, κρεμάμενον επί ξύλου; Και ύστερα εν τάφω, εν τη καρδιά της γης εν τω Άδη ψυχή και θεότητα, ίνα και τους εκεί δεδεμένους ανασπάση εκ των δεσμών; Αυτές είναι σκέψεις που μας διακατέχουν τις Ιερές αυτές μέρες της ανάμνησης του πάθους του Κυρίου.

Τα τέκνα της Άγαρ βοούν από τον μιναρέ: «Ένας είναι ο Θεός και ο προφήτης αυτού ο Μωάμεθ». Εφόσον ο Θεός είναι ένας, δεν μπορεί να αποτελεί πρόσωπο, που κοινωνεί με άλλα πρόσωπα εν αγάπη. Άρα δεν έχει αγάπη, ούτε μπορεί να είναι αγάπη. Είναι ένας Θεός απρόσωπος, απρόσιτος, ακοινωνήτος, αμέθεκτος, φοβερός, τιμωρός, εκδικητής. Ένας Θεός που τέρπεται να τιμωρεί τους εχθρούς του, ένας Θεός πολεμοχαρής. Η θεολογία των εβραίων και των ισλαμιστών, σ' όλη της την λανθασμένη θεμελίωση. Η Ορθοδοξία σώζει την υποστατική αρχή στην Τριαδικότητα των Προσώπων του ενός τη φύσει Θεού, άρα είναι Θεός προσωπικός που τα θεία πρόσωπα κοινωνούν μεταξύ τους εν αγάπη και ταυτόχρονα με τα πλάσματά τους, με τα οποία ενώνονται επίσης εν αγάπη και τα θεώνουν κατά Χάρη. Όχι Θεός απρόσιτος και αμέθεκτος. «Θεός πάσχων» για να σώσει τα πλανηθέντα κτίσματά του, που τον ίδιο πρόδωσαν και αρνήθηκαν. Όχι Θεός τιμωρός και εκδικητής, για όσους δεν τον αποδέχονται. Πόση διαφορά υπάρχει μεταξύ του Ισλάμ και της Ορθοδοξίας!

Διερωτομενος, πως μπορεί να επιδρά τέτοιου είδους πίστη στις ψυχές των ανθρώπων και να έλκει πίσω της δισεκατομμύρια ανθρώπους δια μέσου των αιώνων, θεώρησα ότι ο μονοπροσωπισμός στο Θεό είναι θρησκεία προς θεραπεία της δεισιδαιμονίας μάλλον παρά στροφή της ψυχής σε κάποια θεραπευτική και αναγεννητική μέθοδο μέσα από την οντολογική κοινωνία με το Θεό δια των ακτίστων του ενεργειών. Μια δεισιδαιμονία που παρεισδύει στις ψυχές με πλύση εγκεφάλου, μέσα από την επιτρεπόμενη ικανοποίηση όλων των αισθησιακών παθών σαν άλλο όπιο και υπό το φόβο της τιμωρίας του εκδικητή Θεού για όσους δεν αποδέχονται την κυριαρχία του. Δισεκατομμύρια άνθρωποι σύρθηκαν στο πέρασμα των αιώνων και εξακολουθούν να σύρονται πίσω απ' αυτή την πλάνη.

<http://bitly.com/1AX4pDq>